

ปลดปล่อยจากทุกข์ด้วย ธรรมะปัญญา

~ ปฏิจลสมุปบาท (ธรรมมีปัจฉัย 12) ~

ทำไมพวกเราถึงได้หลงอยู่ในความทุกข์ เมื่อ ย้อนลงไปในอดีตชาติของเรา สิ่งที่จะตอบเรา ได้ก็คือ ธรรมมีปัจฉัย 12 อาจะฟังดูเป็น คำตอบที่ค่อนข้างยาก แต่ถ้าตีความหมายแล้ว นั่นคือ เพราะพวกเราจมอยู่กับทุกข์ เพราะความ โง่เขลา ซึ่งเป็นเพราะเรายังไม่มีสติปัญญาใน ธรรม ในทางกลับกัน เพียงเราจัดความเข ลากออกเราก็จะพ้นจากทุกข์ได้

ในธรรมมีปัจฉัย 12 ได้แบ่งขั้นตอนในการเกิด ทุกข์ไว้ 12 ขั้นด้วยกัน คือ 1 วิชา 2 สังขาร 3 วิญญาณ 4 นาม และรูป 5 आयตนะ (ประสาทสัมผัสทั้งห้าและจิต) 6 ผัสสะ 7 เวทนา 8 ตัณหา 9 อุปทาน 10 ภพ 11ชาติ 12 ขราและมรณะ และในแต่ละขั้นตอนจะเป็น ตัวการทำให้เกิดขั้นตอนต่อไปได้

วิชาในขั้นตอนแรกคือ สภาพของการไม่รู้ จริงในสังขาร มองทุกสิ่งในความเป็นจริงที่ ถูกต้องไม่ได้ เป็นธรรมดาของคนที่มีสภาพ เหล่านี้ ที่จะมีพฤติกรรมที่ห่างจากสังขาร และ นี้ก็คือ ในขั้นของสังขาร

ขั้นต่อไปคือ วิญญาณหมายถึงจิต ใน ศาสนาพุทธ เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์นับตั้งแต่ วนาที่ที่เรา ถือกำเนิดขึ้นในท้องผู้ที่เป็นมารดา และจิตก็เกิดขึ้นนับตั้งแต่วนาที่นั่นเช่นกัน แต่ จิตที่กล่าวนี้คือ เป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติใน ชีวิตเมื่ออดีตชาติของมนุษย์

ชีวิตที่อยู่ในตัวมารดา จะตอบรับกับจิตที่ มีจึงเกิดเป็นรูปร่าง(นามและรูป) และเมื่อนาม และรูปเติบโตมากขึ้น ก็จะมีประสาทสัมผัส ทั้งห้า คือ ตา หู จมูก ลิ้น และประสาทสัมผัส รวมถึงจิตใจ ถือกำเนิดขึ้นมาด้วย (อายตนะ) มนุษย์ที่เกิดขึ้นมาบนโลกใบนี้ จะรู้สึก

12 Essentials for Good Living

แยกแยะแต่ละสิ่งได้ (ผัสสะ) และจะรู้สึกมี อารมณ์ความรู้สึกต่อ ทุกสิ่งได้เช่น ชอบไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ หรือว่าเป็นทุกข์(เวทนา) และรู้สึก อยู่กับสิ่งที่ชอบคือสภาพของ(ตัณหา) จิตใจที่ เกิดความโลภที่อยากจะเอาสิ่งนั้นๆมาเป็นของ ตัว หรือในทางตรงข้าม คืออยากจะหนีห่างจาก สิ่งที่ไม่ชอบให้ไกล (อุปทาน)

เมื่อเกิดอุปทาน มนุษย์เราจะเกิดอารมณ์ ความรู้สึก หรือความคิด ที่แตกแยกจากผู้อื่น ออกมาสิ่งนี้คือภพ ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้เกิดการ ขัดแย้ง หรือการต่อสู้จึงเกิดเป็นทุกข์ขึ้นมา ชีวิตที่เป็นเช่นนี้คือ การถือกำเนิด ดำเนินไป จนถึง การแก่และตายที่เป็นเสมือนทุกข์ที่ใหญ่ ที่สุดสำหรับมนุษย์ ในที่สุด

จากความโง่เขลาสุ การประพฤติ ส่งผล ก่อให้เกิดจิต และอื่นๆ นั้นหมายความว่า ความ โง่เขลาคือสาเหตุขั้นต้นที่นำไปสู่ขั้นตอนอื่นๆ อีก 11 ข้อเชื่อมต่อกันเป็นลูกโซ่ จนมาถึงขั้น สุดท้ายคือ ทุกข์ สิ่งเหล่านี้คือ คำสอนในเรื่อง ธรรมมีปัจฉัย 12

อีกทั้งยังได้สอน ในขั้นตอนที่กลับกัน คือ เมื่อเราจัดความโง่เขลาออกไปได้ เราก็จะ หมดทุกข์ได้ เพราะความเขลาเชื่อมต่อไปถึง ความประพฤติ เมื่อจัดความเขลาออกไปได้ แน่แน่นอนว่าความประพฤติในขั้นต่อไปก็จะ หายไป เป็นลูกโซ่ และสุดท้ายแล้วทุกข์ก็จะ หายไปด้วย

ท่าอย่างไรแล้วถึงจะขจัดความโง่เขลา ออกไปได้ ความโง่เขลา คือ การไม่รู้ หรือ การ ทำเป็นมองไม่เห็นในสังขารในโลกใบนี้ แต่ เราก็กทำให้สภาพจากการไม่มีธรรมปัญญา มี เกิดขึ้นมาก็เพียงพอ กล่าวคือ การปฏิบัติตาม พระธรรมคำสอน และเรียนรู้ปัญญาที่อยู่ในนั้น ให้ได้

แน่นอนว่า การที่จะเรียนรู้ถึงปัญญาทางธรรม นั้นไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ เมื่อค่อยๆพยายาม ขจัด ความโง่เขลาออกไปทีละนิดจึงเป็นเรื่องสำคัญ จากการศึกษาปฏิบัติคำสอนที่สำคัญอย่าง อริยสัจ 4 หรือ ปารมิตา 6 จะทำให้พวกเราเข้า ใกล้เคียง ธรรมะปัญญาไปทีละก้าว

ทำให้เหมือนดังความรักของ

President of Risho Kosei-kai **Nichiko Niwano**

เมื่อความใจดีถูกละเลย

เป็นเรื่องที่ผมเคยพูดเอาไว้หลายครั้ง โลกใบนี้ การที่ทุกสิ่งทุกอย่าง โดยรวม ก้าวไปข้างหน้าอย่างมีประสิทธิภาพอย่างสมเหตุสมผลนั้นถือเป็นเรื่องที่ดี แน่แน่นอนว่าในสิ่งเหล่านั้นจะต้องมีสิ่งถูกปรับปรุงและความพยายามของผู้คนอยู่เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น แต่การที่เราเอาแต่ให้ความสำคัญกับด้านการเงินมากกว่านั้นทำให้เราละเลยความเห็นอกเห็นใจความเอื้ออาทรที่เรียกว่าจิตใจที่มีเมตตา นั่นเป็นเรื่องที่ปฏิเสธไม่ได้ อีกทั้ง ผู้คนส่วนมากต่างแข่งขันกันตั้งแต่เล็ก เพื่อการสอบเข้าหรือทำงานที่ดี และเมื่อมีคนที่มีจิตใจดีไม่สามารถกลมกลืนไปกับสังคมดังกล่าวได้ก็จะทำให้พวกเขาอยู่ในสังคมได้ยาก กล่าวคือ ผลของการที่เราได้รับกำไรหรือทำสำเร็จตามเป้าหมายนั้นส่งผลให้มนุษย์เราลืมเอาจิตใจดีงามที่คอยค้ำจุนพวกเราอยู่ไว้ที่ไหนสักแห่ง และทำให้มีคนที่ต้องเสียใจ หรือเจ็บป่วยกันไปมากนักต่อนัก

ผมคิดว่าสิ่งที่เป็นภัยวิบัติที่จะห้ามความคิดและแก้ปัญหาเช่นนี้ได้คือ “ความเป็นแม่” เมื่อเราได้พิจารณาว่าความเป็นแม่นั้นคืออะไร และมีการทำงานอย่างไรแล้วเราจะได้เห็นหนทางที่จะช่วยเอื้ออาทรผู้คนได้

มอบความรักให้อย่างไม่เห็นแก่ตัวตั้ง

ในเดือนมิถุนายนของปีนี้ ได้มีการจัดฟุตบอลโลกขึ้นที่ ประเทศสาธารณรัฐแอฟริกาใต้ คิดว่ามีหลายคนได้เห็นผลงานของทีมตัวแทนนักกีฬาญี่ปุ่น และในกลุ่มนักกีฬาเหล่านั้นมีนัก

เตะอยู่คนเดียวที่เตะไม่เข้าประตูเมื่อตอนยิงลูกโทษ จึงทำให้เกมส์นั้นแพ้ไป เมื่อการแข่งขันนั้นจบลง พรรคพวกนักกีฬาที่ต่างลำบากมาด้วยกัน กอดโหลกกันร้องไห้เป็นฉากที่ยากจะลืม เมื่อนึกถึงความเป็นแม่ มักจะทำให้เราคิดไปว่าเป็นความสามารถที่มีแต่ผู้หญิงเท่านั้นที่จะมีได้ แต่จริงๆแล้ว ไม่เกี่ยวว่าจะจะเป็นเพศอะไรก็

สามารถมีความเมตตาที่แม่มีได้ การที่ไม่โทษ
ความผิดพลาดของเพื่อน ไปอยู่ใกล้ๆเมื่อเพื่อน
เศร้า แค่เพียงสิ่งเหล่านี้ เพียงเพราะเรารู้สึก
เศร้าลำบากไปกับเขา ให้กำลังใจกันโดยไม่มี
คำพูด มีใจที่อบอุ่นคอยให้ความกล้าหาญและ
พลังในการมีชีวิตอยู่ให้กับเขา กล่าวคือ ความมี
เมตตาในแบบที่ผู้เป็นแม่มี ผมรู้สึกถึงสิ่งเหล่านี้
ได้จากการแข่งขันในครั้งนั้น

และ อ.นิกเกี้ยว ได้คอยทำให้พวกเราสบายใจ
หายเจ็บและดูแลรักษาแผลเราเสมอเมื่อพวก
พี่สาวของผม ร้องต่อพ่อกว่า “เจ็บตรงนี้” ท่านจะ
รักษาอย่างดีคอยๆทำให้หายเจ็บ ให้เรารู้สึก
โล่งใจ ในการกระทำเช่นนี้ก็ทำให้ผมรู้สึกได้ถึง
ความมีเมตตาแบบผู้เป็นแม่ในนั้น

ได้มีการสอนอยู่ในคัมภีร์ Shrimala Sutra(ศรี
มาลาสีหนาทสูตร) ของทางมหายาน เมื่อมีผู้ที่
ตกอยู่ในความลำบาก ควรจะมีตรที่มีใจเมตตา
ยื่นมือเข้าไปช่วยโดยไม่ต้องรอให้เขาร้องขอ
รับรู้ในความทุกข์ของผู้อื่นเสมือนเป็นทุกข์ของ
ตัวเอง ปล่อยประโลมผู้อื่น มอบความรักให้ตั้ง
มารดาที่มอบความรักให้บุตรของตัวเอง
การที่เราให้ความสำคัญต่อใจที่มีเมตตาของแม่
การที่จะทำให้โลกเป็นโลกที่มีแต่คน
เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกันนั้น พวกเราที่ใช้
ชีวิตโดยมีพื้นฐานทางธรรมะของพระพุทธ
องค์ ต้องปฏิบัติ โดยเริ่มจากการเอาใจใส่ต่อผู้
ที่อยู่รอบๆตัวเราก่อนอย่างไม่ละเลย
แต่กระนั้นเลยเพื่อให้เขาเหล่านั้นได้เข้าใจอะไร
บางอย่างความเข้มงวดในแบบผู้เป็นพ่อก็เป็น
สิ่งที่จำเป็น

เช่นในปริเฉทที่3ของพระสังฆธรรมปณทริกสูตร
ที่ว่าด้วยเรื่อง “รถสามคัน กับบ้านถูกไฟไหม้”
เป็นนิทานเปรียบเทียบที่กล่าวถึงเศรษฐีผู้เป็น
พ่อ นั้น ไม่ได้เข้าไปช่วยลูกๆออกมาเมื่อบ้าน
เกิดไฟไหม้ลุกลาม แต่ใช้แผนหลอกล่อให้ลูกๆ
นั้นออกจากกองไฟมาด้วยตัวเอง ไม่ได้ยื่นมือ
เข้าไปดึงออกมาด้วยตัวเอง แต่เพื่อให้เจ้าตัว
ได้เข้าใจ สามารถยืนอยู่บนชายฝั่งแห่งการรอด
พ้นได้ด้วยตนเอง ดังนั้นจึงเป็นธรรมดาที่การ
พูดช่วยเหลือที่เข้มงวดในแบบผู้เป็นพ่อเป็น
เรื่องสำคัญ

ไม่ว่าเมื่อไหร่ก็ตาม ขอให้เราคอยคิดถึงความ
เจ็บปวดที่อยู่ในใจผู้อื่น และคอยมอบความใจดี
เมตตาจิตให้เขาเหล่านั้น

ตามรอยเท้าอ.นิกเกียว นิวาโน่ ท่าน

— *Kaiso-sama ni Naraito* —

ประธานรุ่นต่อไปขององค์กรพุทธฆราวาสริชโซ โคะเซ

The following begins a new series of English translations from the Japanese-language book *Kaiso-sama ni Naraito* (In the Footsteps of the Founder) by Rev. Kosho Niwano, president-designate of Rissho Kosei-kai.

เหมือนดั่งแสงตะวันและจันทร์ ท่านประธานใหญ่

สำหรับผู้ที่มีความศรัทธาที่แท้จริง บรรยากาศต่างๆรอบๆตัวเขาจะแตกต่างกันออกไปเขาจะสดใสเต็มเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ อีกทั้งยังรู้สึกได้ว่าเขาจะอุทิศตัวทำทุกสิ่งด้วยความกระตือรือร้น และสิ่งนั้นจะถูกถ่ายทอดโดดเด่น ผ่านออกมาทุกด้าน ไม่ว่าจะสีหน้าก็ดี คำพูด หรือความประพฤติก็ดี

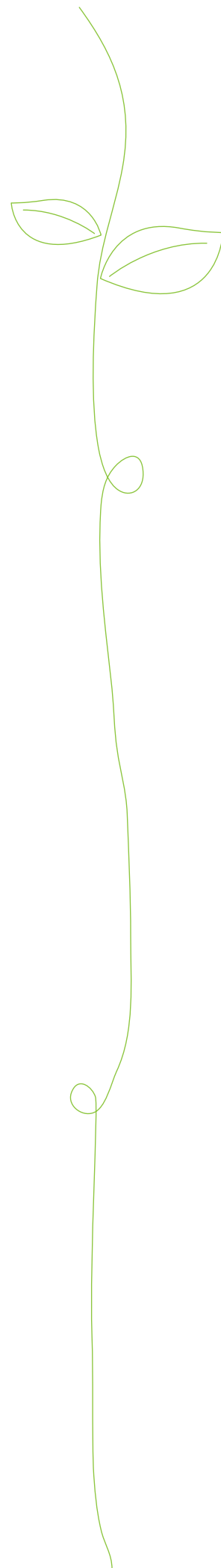
(โฮเซ็น หน้า120)

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ได้มีพระสงฆ์รูปหนึ่งที่เข้ามาเยี่ยมองค์กรได้กล่าวว่า “พวกเธอทั้งหลายจะมองเห็นอ.นิกเกียวแค่ผิวเผินเพียงเพราะ เขาได้รับการเคารพ สรรเสริญ เรียกเขาว่าอาจารย์จากทุกคนนั้นไม่ได้ กว่าที่เขาจะได้รับการกราบไหว้จากทุกคนนี้ ต้องผ่านเรื่องทุกข์ลำบากมากมายแค่ไหน ถ้าเรามองข้ามสิ่งนี้ไปก็จะไม่สามารถหลุดพ้นได้” เมื่อลองมองย้อนกลับไปใช้ชีวิตของอ.นิกเกียวและประวัติขององค์กรที่ผ่านมา จะเห็นได้ว่า ท่านไม่ได้มีชีวิตที่มีแต่ความสุขสบายมาก่อนแต่อย่างใด เรียกได้ว่าท่านเลือกที่จะเผชิญหน้ากับปัญหาด้วยตัวเอง โดยไม่เกี่ยงว่าจะยืนอยู่บนเงื่อนขาที่โหดร้ายแค่ไหน แต่ไม่ว่าจะเป็นหนทางที่ยากลำบากสักแค่ไหน ท่านก็ยังเชื่อว่าทุกสิ่งเป็นสิ่งที่พระท่านประทานมาให้ ท่านยึดถือในจิตวิญญาณของ เอกยาน และใช้ชีวิตชีวิตด้วยความเป็นสุขตลอดมา

ผู้ที่ศรัทธาโดยไม่มีข้อแม้ จะมีรัศมีเปล่งประกายอยู่ภายหลัง คนเช่นนั้นแหละที่ผมอยากจะเป็น

(ซังเรซังเมโซ หน้า 145)

เป็นดวงอาทิตย์ที่ให้แสงแห่งชีวิตในตอนกลางวัน เป็นดั่งแสงแห่งดวงจันทร์ฉายส่องให้ผู้คนคลายความกังวลในยามค่ำคืน เป็นแสงส่องไปยังเท้าให้กับคนที่เดินในถนนของชีวิต ท่านเหมือนอัครจักรินที่เรียกว่า明 นั้นได้รวมมาจากตัวอักษร2ตัวคือ พระอาทิตย์และพระจันทร์ ไม่ว่าเมื่อไหร่ จะสุขหรือเศร้าท่านจะเข้าใจในความอ่อนแอของพวกเราได้ดีเสมอ มอบสายตาอันอบอุ่นดั่งแสงตะวัน และท่านผู้นั้นก็คือ อ.นิกเกียว อ.นิกเกียว ท่านจะคอยเป็นผู้นำคอยแสดงให้เราเห็นเสมอว่าแสงแห่ง “เอกยานธรรม” เป็นแสงที่แท้จริง และยังคงคอยมอบความหวังและความกล้าหาญในการมีชีวิตอยู่ให้เราไม่เคยหยุด

ฉันเป็นคนที่ไม่นำทุกข์เอามาเป็นทุกข์ แต่เดิมก็เป็นจำพวกที่มองโลกในแง่ดีอยู่แล้ว เมื่ออายุ17ตอนที่ออกจากหมู่บ้านในป่าที่นิ่งาตะเข้าสู่โตเกียว ในตอนนั้น พ่อได้ฝากคำเหล่านี้ไว้ให้ฉัน "ถ้าอยากให้ตัวเองเป็นที่ยอมรับ ต้องทำงานในที่ที่งานหนักที่สุด เวลาทำงานนาน และ เงินเดือนถูก"(ย่อ) ฉันได้รับหน้าที่เป็นผู้ดูแลในงานการประชุมผู้นำศาสนาโลก การที่ฉันทำเต็มที่ในเรื่องความร่วมมือทางการศาสนานั้นก็เป็นเพราะคำพูดของพ่อนั้นยังฝังลึกอยู่ในใจไม่เคยจางหายไป

(โธเซ็น4 หน้า93)

อ.นิกเกียวท่านมักจะเล่าเรื่องเมื่อท่านยังเป็นหนุ่มให้ฟังเสมอ ตอนฉันเป็นเด็กฉันชอบฟังเรื่องเหล่านั้นมาก เพราะท่านมักจะคอยเล่าเรื่องสนุกๆเรื่องที่ฟังแล้วมีความสุขให้ฟังเสมอ

ท่านกล่าวถึงการที่เติบโตอยู่หมู่บ้านยากจนที่ลึกเข้าไปในป่าว่า "ไม่มีอะไรที่จะมีความสุขมากไปกว่านี้แล้ว" ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง การช่วยงาน ตั้งแต่เล็ก การเป็นลูกคนรอง การไปโตเกียวและเจอแผ่นดินไหวครั้งยิ่งใหญ่ในแถบคันโต การถูกเกณฑ์ทหาร การทำฝักตองออกเร็วขาย ทุกสิ่งเหล่านี้ ท่านล้วนบอกว่าเป็นเรื่องที่ "สนุก และ น่าขอบคุณทั้งนั้น" และไม่ว่ากี่ครั้งฉันก็ไม่เคยเบื่อที่จะฟังเรื่องราวเหล่านี้เลย ถึงแม้จะรู้ว่าตอนต่อไปจะเป็นเรื่องราวเช่นใดฉันก็จะฟังอย่างตื่นเต้นเสมอ

ในเมื่อจะต้องใช้ชีวิตอยู่ ดังนั้นขอให้เราใช้ชีวิตด้วยการสำนึกขอบคุณ ยินดีไปกับมันจะดีกว่า และนั่นจะทำให้ตัวเองมีความสุข และรอบข้างก็จะสดใสขึ้น ความสงบก็จะเกิดขึ้นกับโลกใบนี้

(โคเซ เอส43.7)

เมื่อตอนที่ท่านเป็นทหารเรือ เป็นเรื่องปกติธรรมดาที่จะมีเจ้านายยศสูงต่อยศผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาอยู่มากมาย ท่านยังเชื่อในดานดีของมนุษย์ว่า "ไม่มีมนุษย์คนไหนที่สมควรแก่การถูกต่ออายุที่นี้" ท่านถูกต่ออายุต่อหน้าทุกคนแทนลูกน้อง แต่ท่านก็ไม่เคยสักครั้งที่จะทำร้ายผู้ใต้บังคับบัญชาเลย

ไม่ว่าฉันจะไปที่ไหนก็จะได้เจอแต่สิ่งที่ดีจริงๆ อย่างตอนอยู่ทหารทุกคนพูดแต่ว่าลำบากๆ แต่สำหรับฉัน ชีวิตทหารเรือ3ปีนั้นเป็นช่วงที่ฉันทำอะไรได้ตามใจและเป็นคุณแก่ชีวิต

(โธเซ็น 4 หน้า68)

ในช่วงปี1955 ผู้คนเริ่มเฝ้าจับตามองต่อการเติบโตขึ้นอย่างมากของศาสนาใหม่ๆ และหนังสือพิมพ์โยมิอูริก็ได้จัดการวิพากษ์วิจารณ์องค์กรขึ้น การถ่ายทอดข่าวที่กินเวลายาวนานทำให้เกิดผลกระทบ อ.นิกเกียวถูกเรียกตัวเข้าไปในสภาตุลาการของสภาผู้แทนราษฎร

คำพูดของท่านในตอนนั้น ได้ถูกบันทึกไว้ทุกคำโดยไม่ดกหล่น เมื่อฉันได้อ่านสิ่งนั้น แม้กระทั่งในเรื่องวิกฤติเช่นนี้ ท่านก็ยังเผชิญหน้าได้โดยไม่กลัวเกรง ฉันรู้สึกภาคภูมิใจที่ได้เป็นหนึ่งในสมาชิกขององค์กรริชโชโคเซไก

อ.นิกเกียวท่านกล่าวว่า "โอกาสนี้จะทำให้ทั้งสมาชิกทุกคนรวมถึงตัวฉันได้เรียนรู้ที่จะถึงการคุ้มครองจากพระพุทธองค์และฝึกปฏิบัติตามที่พระสัทธรรมปฎนทริกสูตรมีสอนเอาไว้" แม้กระทั่งในคดีของหนังสือพิมพ์โยมิอูริท่านก็ยังขอบคุณที่ได้เรียนรู้ และยังเรียกต้นเหตุใน

อาจารย์ โคโซ นิวาโน

เป็นบุตรสาวคนโตของท่านประธาน นิชิโกะ นิวาโน เกิดในกรุงโตเกียว เคยศึกษาในกักครินของริชโช โคเซไก จากนั้นไปศึกษาต่อและสำเร็จปริญญาตรีด้านกฎหมาย จากมหาวิทยาลัยกักคุฮุอิน ปัจจุบัน เธอศึกษาพระสัทธรรมปุณฑริกสูตร และเป็นผู้ปฏิบัติงานแทนท่านประธานคนปัจจุบัน กล่าวสุนทรพจน์ท่ามกลางเหล่าสมาชิก และจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อการเผยแผ่ทั้งในและต่างประเทศ เธอแต่งงานกับ อ.มุเนฮิโร นิวาโน ปัจจุบันเธอมีบุตรชาย 1 คน และบุตรสาว 3 คน

เรื่องทั้งหมดอย่างสำนักพิมพ์ว่า "พระโพธิสัตว์โยมิอริ"

ฉันได้นำพระธรรมใส่หัวใจไว้เสมอ ดังนั้นฉันจะไม่หวั่นไหว ไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นก็ตาม

(โโซเซ็น 4 หน้า 231)

ในช่วงชีวิต 93 ปีกว่าของท่านนั้น ได้ทำผลงานที่ดีเยี่ยมมากมายที่พวกเราไม่สามารถที่จะลอกเลียนแบบได้ และ ที่ทำให้พวกเรารู้สึกขอบคุณที่สุดที่ทำให้เราได้รู้จักท่านก็คือ การที่ทำให้เราได้เรียนรู้ว่าสิ่งที่มีค่าจริงๆ นั้นย่อมมีค่าอยู่เสมอ

เมื่อได้รู้ว่า สิ่งที่ช่วยให้สรรพสัตว์ สรรพสิ่งทุกอย่างนั้นหลุดพ้นได้คือ พระสัทธรรมปุณฑริกสูตร ฉันได้ตัดสินใจเลยว่า "สิ่งที่ฉันแสวงหาตลอดมาคือสิ่งนี้ ฉันต้องถ่ายทอดพระสัทธรรมปุณฑริกสูตรนี้ให้คนได้รู้ให้มากที่สุด"

(โโซเซ็น 4 หน้า 137)

อ.นิกเกียว ท่านจะคอยเปลี่ยนไม่สบายใจของพวกเราเป็นความสุข ความผิดพลาดหรือวิกฤติให้เป็นโอกาส เปลี่ยนความทุกข์โศกในชีวิต ให้เป็นธรรมะให้เราได้เรียนรู้ และ ท่านยังคอยสร้างความหวังที่สดใส และความสบายใจให้คนรอบๆ ด้วยแสงแห่งความศรัทธาที่ไม่เลือนหายไป ทำร่วมเดินและคอยดึงให้เราเข้าไปเดินอยู่บนทางแห่งเอกยานไปพร้อมกับท่าน

การทำหน้าที่ของตัวเองให้สำเร็จลุล่วงนั้น คือคำอธิษฐานเพียงหนึ่งเดียวของฉัน

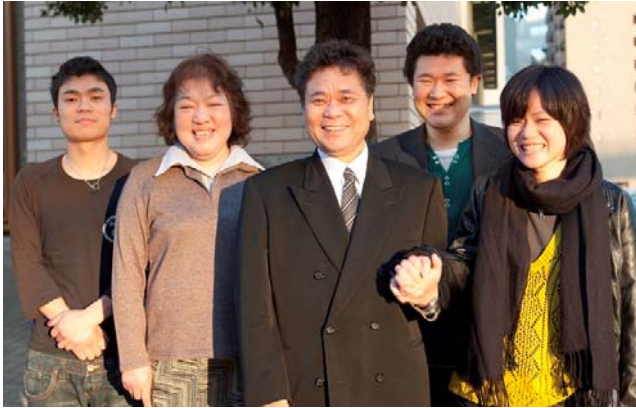
(ทะดะฮิเดะสึระนิ หน้า 32)

เพียงได้รับการคุ้มครองจากพระพุทธรองค์

คุณ คิโนะชิตะ โทโมอากิ สาขาโกเบ หัวหน้ากลุ่มพ่อบ้าน

* ประสบการณ์ธรรมะในครั้งนี้ได้ถูกถ่ายทอดขึ้นเมื่อ วันที่ 11 เมษายน ในปีนี้
ครบรอบการก่อตั้งสาขา 60 ปี โดยจะมีการแบ่งลงเรื่องทั้งหมดเป็น 3 ตอน

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

ผมถูกสอนมาว่า “พวกเราไม่ได้อยู่บนโลกนี้เพียงลำพัง เพราะฉะนั้นเราต้องทำเพื่อผู้อื่น ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบที่ตัวเองทำได้” เป็นคำสอนที่มีความหมายมาก แต่ผมกลับคิดว่า “และผมที่ใกล้จะตายนี้ละ จะทำอะไรได้” ปัจจุบัน ในตอนนั้น มะเร็งได้ลุกลามมาถึง กระดูกสันหลัง กระดูกสันหลังช่วงเอวข้อต่อที่ 4 จนถึงเยื่อไขของท้อง การรักษาเท่าที่ผ่านมามากดูเหมือนว่าจะมีผลแค่นั้น เพื่อการรักษาแบบใหม่ ผมจำเป็นต้องเข้าโรงพยาบาลในช่วงต้นเดือน ตุลาคม ทรมาณกับอาการข้างเคียงของยาที่ไม่เคยเจอมาก่อน และสิ่งที่เข้ามาในสายตาของผม ณ เวลานั้นคือ คำสอน

ของ อ.นิกเกียวที่ลงไว้ในหนังสือ “ยะคุชิน” เดือน พ.ย. ได้มีการลงคำสอนเอาไว้ว่า “ผลบุญกุศล ที่เรามองเห็นด้วยตาเราเองตลอดเวลาไม่ใช่บุญกุศลแต่อย่างใด ความสุขที่ได้จากการประพฤติปฏิบัติดี การใช้ชีวิตด้วยจิตใจเบิกบานทุกวันนี้เอง ถึงจะเป็นบุญกุศลที่หาได้เปรียบได้” เพียงแค่เราใช้ชีวิตด้วยความรู้ที่มีอย่างตรงไปตรงมา ไม่ว่าจะใครก็จะเชื่อถือว่า “คนๆนี้ ไม่เคยมีเรื่องอะไรที่เก็บงำไว้สักนิดเดียว” และจะได้รับความไว้วางใจมอบหมายให้ทำงานที่สำคัญๆ และ สิ่งที่น่าขอบคุณไปยิ่งกว่านั้นคือ การยอมรับให้ได้ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในทุกวันนี้คือ “สิ่งที่พระพุทธรองค์ท่านทรงประทานมาให้” แทนที่จะเอาปัญญาไหวพริบที่เราไปใช้คิดอย่างโง่เขลาแล้ว สู้หน้าเอาไปใช้ให้เกิดสิ่งที่ดีที่สุดของเราเอง เมื่อคิดเช่นนี้แล้ว เราจะโล่งใจได้มากแค่ไหนไม่รู้ แต่การที่เรายอมเชื่อและปล่อยให้พระพุทธรองค์กำหนดนี้แหละที่จะเป็นสิ่งที่ทำให้เราปลอดภัยใจมากที่สุด

จากคำสอนนี้ ทำให้ผมคิดว่า อย่างตัวเราในตอนนี้อายุที่ไหนก็ยังสามารถที่จะทำอะไรเพื่อผู้อื่นได้อยู่ ทั้งพลังและความกล้าหาญที่อยากจะใช้ชีวิตอยู่ก็พร้อมออกมา ความคิดที่มีต่อผู้ครอบงำก็เปลี่ยนไป กำลังจากทุกคนที่เคยคิดว่าเป็นภาระที่ต้อง

แบกเอาไว้ ก็เปลี่ยนเป็นความรู้สึกขอบคุณได้ และเหนือสิ่งอื่นใดเลย ในคำสอนนี้สอนให้รู้ว่า เราควรลงมือปฏิบัติมากกว่าที่จะคิดอยู่แค่ในสมอง รับความจริงที่อยู่ตรงหน้าให้ได้ และเราควรอยู่แบบไหน และทำตัวเป็นประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นได้หรือปล่าว

ท่านอ.นิกเกียว ได้กล่าวถึงพระสังฆธรรมปณทริกสูตร “เนื้อหาที่มีอยู่ในพระสูตรนั้นประเสริฐนัก จิตวิญญานในพระสูตรนั้นก็ประเสริฐ และการประพฤติตามคำสอนนั้นยังเป็นสิ่งที่ประเสริฐ การเข้าใจและศรัทธาในคำสอน และปฏิบัติตามแล้ว ถึงแม้เราจะอยู่ในสังคมการใช้ชีวิตไปตามปกติ เราจะเข้าใจถึงสภาวะจิตใจที่ปราศจากความทุกข์ได้ เมื่อคนเรามีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ก็จะมีความต้องการที่จะทำเพื่อผู้อื่นไปเอง สมมติว่าในหนึ่งวัน เรามีความรู้สึกเช่นนี้เพียงแค่ สองสามชั่วโมง ทั้งสุขภาพและ สภาวะจิตใจเราก็จะเปลี่ยนไป โดยธรรมชาติ สิ่งนี้แหละคือการหลุดพ้นที่แท้จริง และเมื่อมนุษย์ทุกคนที่อยู่บนโลกใบนี้รู้สึกได้เช่นที่กล่าวมา ทุกคนก็จะมีชีวิตที่มีแต่ความสงบสุข และสิ่งนี้ก็คืออุดมคติหรือความปรารถนาที่ได้มีการกล่าวเอาไว้ในพระสูตรนั่นเอง”

ตอนนี้ ผมมีความสุขมาก คนอื่นๆ มักจะพูดว่า “เมื่อไม่สบายมักจะ

สูญเสียอะไรบางอย่างไป” แต่ผมไม่คิดเช่นนั้น มนุษย์เราเมื่อเกิดมาอายุก็จะเพิ่มขึ้น ไม่ว่าจะเผชิญกับโรคภัยหรืออุบัติเหตุเราก็ไม่อาจหนีความตายไปได้ แต่ผมได้พอเจอและเรียนรู้สิ่งต่างๆ มากมายจากการเป็นโรคนี้นี้ ความหมายของการมีชีวิต ค่าของชีวิต ความสำคัญของสายสัมพันธ์และการ ได้มีครอบครัวที่ดีพร้อมเช่นนี้ การเชื่อในคำสอน และลองปฏิบัติตามคำสอนนั้นให้ได้

แน่นอนว่ามะเร็งนั้นยังลุกลามไปเรื่อยๆ แต่ผมก็ยังใช้ชีวิตอยู่ ไม่ใช่แค่เพียงมีชีวิตอยู่เท่านั้น แต่ผมได้มีชีวิตไปพร้อมกับคนอื่นท่ามกลางการปกป้องจากพระพุทธรองค์ ผมเข้าใจในสิ่งนี้ได้ด้วยตัวของผมเอง ยังมีสิ่งที่คุณอย่างผมทำได้อีกมากมาย นี่เป็นสภาวะจิตใจของผมในตอนนี ผมได้มีชีวิตอยู่

ผมได้ทำความฝันยิ่งใหญ่ที่ผมเคยตั้งไว้ได้สำเร็จเป็นจริง นั่นก็คือ การได้ขึ้นมาเล่าประสบการณ์ทางธรรมะในวันนี้ และที่ผมมีวันนี้ก็เป็นเพราะ องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และทุกคนที่สวดภาวนาให้แก่ผม ผมจะมีชีวิตต่อไปเพื่อความฝันข้างหน้า

ขอขอบคุณต่อ องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า อ.นิกเกียว อ.นิจิโค และขอขอบคุณทุกๆ ท่านที่มารับฟังในครั้งนี้

ผู้สร้างกุศลจะไม่โดดเดี่ยว

นักปราชญ์จีน ขงจื้อได้กล่าวสอนไว้ว่า "ผู้ที่ทำความดีจะไม่โดดเดี่ยวล้วนจะมีผู้ที่อยู่เคียงข้างเสมอ" หมายความว่า ผู้ที่ทำดีไม่มีทางที่ยืนอยู่เพียงลำพัง สักวันจะต้องมีผู้ที่เข้าใจ ตอบสนองสิ่งที่ทำและคอยสนับสนุนปรากฏออกมาแน่นอน พวกเราปณคนธรรมดา เมื่อทำความดีแล้วไม่มีใครเอ่ยชม ก็จะเกิดความรู้สึก "ไม่เอาแล้ว" ขึ้นมาง่ายๆ แต่เมื่อเราหมั่นสร้างกุศลบุญขึ้นไปเรื่อยๆ เราไม่จำเป็นต้องพูดอะไร คนที่เห็นสิ่งที่เราทำจะต้องมองเห็นอยู่แน่นอน สิ่งสำคัญไม่ใช่อยู่ที่จะมีคนมองเห็นหรือไม่ แต่เป็นใจที่ขอบคุณต่อสิ่งที่ทำให้เรามีโอกาสในการทำดี

ไม่ว่าจะงานในการประชุมผู้ทำทางศาสนาโลกเองก็ดี ผมดีใจที่ผมจะสามารถช่วยเหลือในสิ่งที่ผมทำได้ ความรู้สึกอย่างนี้เองที่ทำให้มีผู้ที่สนับสนุนออกมาตามที่ขงจื้อกล่าว "ผู้ที่ทำความดีจะไม่โดดเดี่ยวล้วนจะมีผู้ที่อยู่เคียงข้างเสมอ" และวงล้อมแห่งความร่วมมือของนักศานาจึงได้ขยายกว้างออกไป ผมเชื่อว่า คงจะมีผู้ที่ได้สัมผัสกับธรรมะและรู้สึกได้ด้วยตัวเองอย่างผมอยู่ไม่น้อย

องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านได้เคยตรัสไว้ว่า "ผู้ที่ทำทาน เพียงยืนอยู่ในมมที่มีมดโดยไม่ต้องพูดอะไร ก็จะเห็นแสงส่องจากตัวเขา และผู้คนทั้งหลายก็จะเข้าหาไปรวมกันที่เขาเอง"

From "Kaisozuikan 4" (Kosei Publishing Co.) P. 78-79

*** Column ***

งานโอเอซิกิปีนี้ได้จัดขึ้นเมื่อวันอาทิตย์ที่3เดือนตุลาคมที่ผ่านมา โดยมีตัวแทนสาขาจากต่างประเทศเข้าร่วม ได้แก่ บราซิล มองโกเลีย ได้หวันบังคลาเทศ รวม 63 คน งานโอเอซิกิ จัดขึ้นเพื่อระลึกถึงพระนิชิเรนผู้ซึ่งนำพระสัทธรรมปณทริกสูตรเข้ามาเผยแผ่ในญี่ปุ่น และเพื่อเป็นการระลึกขอบคุณ เชิดชู ปฏิญาณเพื่อสานต่อการเผยแผ่พระธรรม ต่อ อ.นิชิเกียว ท่านประธานใหญ่ขององค์กรผู้ซึ่งก่อตั้งองค์กรภายใต้คติ "ช่วยเหลือผู้คน สร้างโลกใหม่" ในช่วงที่พระนิชิเรนได้ประกาศให้เป็นประเทศที่สงบและยืนหยัดอยู่บนความถูกต้องนั้น ญี่ปุ่นในช่วงนั้น มีทั้งภัยแล้ง ภัยธรรมชาติอย่างได้ฝุ่น เกิดขึ้น

ติดๆกัน บนถนนหนทางมีทั้งม้า วัว และคนล้มตาย เพราะความอดอยากเป็นจำนวนมาก ในสถานการณ์เช่นนั้น พระนิชิเรนได้กล่าวเตือนต่อผู้ว่าราชการไฮโจให้เกิดความศรัทธาที่แท้จริง สภาพอากาศของโลกเราในปีที่ค่อนข้างจะผิดปกติเหตุการณ์น้ำท่วมที่ปากีสถานทำให้มากกว่า 20ล้านคนจะต้องประสบกับภัยธรรมชาติที่โหดร้ายนี้ ปัจจุบันนี้ก็ยังไม่เห็นแววของการฟื้นตัวอากาศแล้งที่รัสเซียนั้นทำให้เกิดไฟป่าขึ้น700ครั้ง เมื่อผมมองถึงสภาพเหตุการณ์เช่นนี้ ทำให้ผมรู้สึกได้ว่าถึงเวลาแล้วที่มนุษยชาติจะเกิดความศรัทธาที่แท้จริง และการนำให้ผู้อื่นตามก็เป็นหน้าที่ของพวกเราสมาชิกวิชาชีพโคเซไกทุกคน

(โคทาโร ชูซุกิ)

Rissho Kosei-kai

Rissho Kosei-kai is a lay Buddhist organization whose holy scripture is the Threefold Lotus Sutra. It was established by Founder Nikkyo Niwano and Co-founder Myoko Naganuma in 1938. This organization is composed of ordinary men and women who have faith in the Buddha and strive to enrich their spirituality by applying his teachings to their daily lives. At both the local community and international levels, we, under the guidance of the President Nichiko Niwano are, very active in promoting peace and well-being through altruistic activities and cooperation with other organizations

